

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

‘ΥΠΑΡΧΕΙ,
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ,

—Μαμά, υπάρχει ή δεν υπάρχει “Αης Βασίλης;

—Έσύ τί λές...

—Λέω... λέω πώς δεν υπάρχει. Άλλά τότε ποιός θά μάς φέρει τά δώρα τήν Πρωτοχρονιά;

—Τότε υπάρχει έ;

—Μά ό φίλος μου ό Γιαννάκης λέει πώς αυτά όλα είναι άνοησίες για τά μικρά παιδιά, καί πώς τά δώρα τά φέρνουν οί γονείς... οί θείοι...

—Τί θέλεις έσύ, νά υπάρχει ή νά μήν υπάρχει;

—Θέλω νά υπάρχει! Είναι τόσο ωραίος έτσι χοντρός καί ντυμένος στα κόκκινα! Είναι καλός, μαμά ό “Αης Βασίλης, δεν είναι;

—Έχασε κι’ όλας τίς άμφιβολίες του, ή μάλλον θέλει τόσο πολύ νά τίς ξεχάσει. Είναι στ’ αλήθεια βδυνηρό για ένα παιδί, ν’ άποχωρίζεται από τόν όμορφο κόσμο του παραμυθιού, νά μπαίνει στη χωρίς φαντασία πραγματικότητα. Ίδιαίτερα ένα παιδί εύαίσθητο. “Ο “Αης Βασίλης δεν είναι άπλώς ό καλός γέρος ό φορτωμένος με τά δώρα. Είναι ό δεσμός του παιδιού με τήν χωρίς έγνοιες παιδική ζωή με τίς μέρες αυτές τίς γιορτινές, πού όλα είναι για τó παιδικό μυαλό τόσο όμορφα. Τά δώρα στις βιτρίνες, τά κάλαντα, τά καινούργια ρούχα καί τά παπούτσια, ή βασιλόπιτα...

—Κι’ άν δεν υπάρχει, τί πειράζει; Μιά φορά κάποτε υπήρξε κι’ ήταν τόσο καλός... Δεν είναι έτσι;

—Έτσι είναι, έτσι είναι... Τί θέλεις νά σου φέρει;

—Θέλω... θέλω... θέλω τόσα πολλά πράγματα μά δεν είναι σωστό νά τόν βάζουμε σε έξοδα, δεν είναι; Έχει τόσα παιδιά νά σκεφτεί...

Δυν θυμάμαι άν έμείς ττήν παιδική ηλικία πιστέψαμε στόν “Αη Βασίλη. Μάλλον όχι! Ήταν τότε καιροί δύσκολοι τά παιχνίδια σπάνιζαν. Μ’ ένα κουτί χρωματιστά μολύβια είμαστε πανευτυχείς. Οί κούκλες μας ήταν πάνινες, φτιαγμένες από μάς, τ, αυτόκινητάκια μας ήταν τενεκεδένια κουτιά, πού τά γεμίζαμε χώμα καί πέτρες. Θυμάμαι τήν μοναδική μας πραγματική κούκλα, άγορασμένη από άληθινό μαγαζί μου τήν χάρισαν στα 12 μου χρόνια όταν πιά δεν μ’ ένδιέφεραν οί κούκλες άλλά τά βιβλία. Κι’ όμως αυτή ή κούκλα, πού είχε έρθει τόσο καθυστερημένα, με τó πράσινο μουσαμαδένιο φουστάνι πόσα μυστικά μου δεν μοιράστηκε...

Σήμερα τά πράγματα άλλαξαν... “Ο “Αης Βασίλης πλούτισε κατοχυρώθηκε.

—Λοιπόν, μαμά, υπάρχει ή δεν υπάρχει;

Τó έρώτημα για μάς τούς γονείς είναι σκληρό. Ν’ άποστηρήσεις τά παιδιά από ένα τόσο γλυκό παραμύθι, ή νά τούς τó χαρίσεις, μαθαίνοντας τούς όμως νά ζούν μέσα σ’ ένα ψέμα, όσο άνώδυνο κι’ άν είναι! “Η καλλίτερη λύση; Νομίζω είναι ν’ αλλάξουμε κουβέντα ώσότου τέλος ό Γιαννάκης πού όλα τά ξέρει, θά τó πείσει καί γι’ αυτό... Έμείς τί λέτε;